

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. แบบแผนการวิจัย
4. วิธีดำเนินการวิจัย
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานความผิดขับรถขณะเมาสุราที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดพระโขนง ซึ่งไม่เคยมีประวัติการป่วยด้วยโรคพิษสุราเรื้อรังหรือโรคจิตสุรา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานความผิดขับรถขณะเมาสุราที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดพระโขนง ซึ่งไม่เคยมีประวัติการป่วยด้วยโรคพิษสุราเรื้อรังหรือโรคจิตสุรา ที่มีคะแนนตั้งแต่ 99 คะแนนลงไป และสนใจเข้าร่วมการทดลอง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการคัดเลือกตามขั้นตอนดังนี้

1. ให้ผู้เข้ารับการคุมประพฤติที่สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดพระโขนง กรุงเทพมหานคร ที่เข้ารับการคุมประพฤติจำนวน 70 คน ทำแบบวัดความสุข
2. นำแบบวัดความสุขมาตรวจให้คะแนน แล้วเรียงลำดับคะแนนจากมากไปน้อย จากนั้นคัดเลือกเฉพาะผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีคะแนนจากการทำแบบวัดความสุขตั้งแต่ 99 คะแนนลงไป ซึ่งหมายความว่ามีความสุขน้อยกว่าผู้ถูกคุมความประพฤติรายอื่น ๆ
3. ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้ถูกคุมความประพฤติที่ได้จากขั้นตอนที่ 2 เพื่อสอบถามความสมัครใจ ได้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสิ้น 30 คน และให้ลงลายมือชื่อไว้ในหนังสือยินยอม
4. จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่สมัครใจเข้าร่วมในการศึกษาครั้งนี้ ด้วยวิธีการสุ่ม (Random Assignment) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากนั้นทำการสุ่มอีกครั้ง

เพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้กลุ่มละ 15 คน คือ กลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการให้คำปรึกษาแบบปกติ และกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบวัดความสุข
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดความสุขเป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยปรับจากดัชนีชี้วัดความสุขคนไทย ของ กรมสุขภาพจิต (2547) ซึ่งได้รับการพัฒนาขึ้น โดย อภิชัย มงคล และคณะเพื่อให้เหมาะสมกับบริบทของผู้ถูกคุมความประพฤติ มีจำนวน 54 ข้อ เป็นเครื่องมือวัด ผู้ที่ได้คะแนนในช่วงคะแนนตั้งแต่ 118-162 คะแนน หมายถึง มีความสุขมากกว่าคนทั่วไป (Good) ผู้ที่ได้คะแนนในช่วงคะแนนตั้งแต่ 99-117 คะแนน หมายถึง มีความสุขเท่ากับคนทั่วไป (Fair) และ ผู้ที่ได้คะแนนในช่วงคะแนนตั้งแต่ 99 คะแนน หรือน้อยกว่า หมายถึง มีความสุขน้อยกว่าคนทั่วไป (Poor) โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับความสุขของผู้ถูกคุมความประพฤติในบริบทของสังคมไทย โดยมีขั้นตอนในการปรับแบบวัด ดังนี้

1.1 ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสุข ดัชนีชี้วัดความสุขคนไทย ของ กรมสุขภาพจิต (2547) ซึ่งได้รับการพัฒนาขึ้น โดย อภิชัย มงคล และคณะ ในด้านของหลักเกณฑ์การสร้าง วิธีการให้คะแนน การแปลความหมาย และศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการคุมประพฤติ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับแบบวัดความสุข

1.2 ปรับแบบวัดความสุขตามกรอบแนวคิดของดัชนีชี้วัดความสุขคนไทย ของ กรมสุขภาพจิต (2547) ซึ่งใช้มาตราวัดประมาณค่าตามวิธีของ ลีเคอร์ท ซึ่งแบ่งระดับของความรู้สึกออกเป็น 4 ระดับตามดัชนีชี้วัดความสุขคนไทย ของ กรมสุขภาพจิต (2547) และปรับให้มีเนื้อความที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและปัญหาในการวิจัย และใช้ภาษาที่ง่ายแก่การเข้าใจในการตอบคำถาม โดยความสุขประกอบไปด้วย 4 องค์ประกอบหลัก คือ

องค์ประกอบที่ 1 สภาพจิตใจ (Mental State) หมายถึง สภาพจิตใจที่สุข หรือทุกข์ การรับรู้สภาวะสุขภาพของตนเองความเจ็บป่วยทางด้านร่างกายที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ และการเจ็บป่วยทางจิต ในขณะที่ถูกคุมประพฤติ โดยองค์ประกอบนี้มีข้อคำถามจำนวน 13 ข้อ ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบย่อยที่ 1.1 ความรู้สึกในทางที่ดี (General well Positive Affect) หมายถึง ความรู้สึกที่เป็นสุข ซึ่งบุคคลรับรู้จากสภาวะอารมณ์ทางบวกในลักษณะภาพรวมของชีวิต ในระหว่างการถูกคุมประพฤติ โดยเป็นการมองภาพรวมว่าบุคคลมีความรู้สึกในทางที่ดีเพียงใด เช่น ความพึงพอใจ ความสบายใจ ความสุขสงบ มีความหวัง ความบันเทิงใจ และสนุกสนานกับสิ่งดี ๆ ของชีวิต มีข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 1.2 ความรู้สึกในทางที่ไม่ดี (General well - being Negative Affect) หมายถึง ความรู้สึกที่ไม่ดี อันเป็นสภาวะอารมณ์ทางลบต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นในบุคคลนั้น ระหว่างการถูกคุมประพฤติ เช่น ความเศร้า ความรู้สึกผิด ความสลดหดหู่ ความสิ้นหวัง ความทุกข์ใจ ความวิตกกังวล และขาดความรู้สึกยินดีในชีวิต โดยสภาวะอารมณ์ต่าง ๆ นี้ส่งผลต่อการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละวัน โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 6 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 1.3 การรับรู้ภาวะสุขภาพ และการเจ็บป่วยทางจิตใจ (Perceive well - health and Mental Illness) หมายถึง ความเจ็บป่วย และการรับรู้ภาวะความเจ็บป่วยทางกาย และทางจิตใจในระหว่างการคุมประพฤติ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความรู้สึกทางจิตใจรวมถึงความพึงพอใจ ความกังวลที่มีต่อสุขภาพและการสมบูรณของร่างกายการพึ่งพาการรักษารักษาทางกาย หรือการรักษาอื่น ๆ เพื่อช่วยให้ร่างกายและจิตใจมีความเป็นอยู่ที่ดี มีข้อคำถามจำนวน 3 ข้อ

องค์ประกอบที่ 2 สมรรถภาพของจิตใจ (Mental Capacity) หมายถึงความสามารถของจิตใจในการสร้างความสัมพันธ์ กับผู้อื่น และการจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข โดยองค์ประกอบนี้มีข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบย่อย 4 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบย่อยที่ 2.1 สัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal Relationships) หมายถึง ความรู้สึกเกี่ยวกับมิตรภาพ ความรักที่บุคคลต้องการจะได้รับจากบุคคลอื่น รวมทั้งการเอาใจใส่ดูแล การรู้จักให้กับบุคคลอื่น การมีความสามารถและมีโอกาสที่จะรักหรือถูกรัก และสามารถใกล้ชิดสนิทสนมกับบุคคลอื่นทั้งในด้านร่างกายและอารมณ์ สามารถแบ่งปันความรู้สึก ร่วมกันทั้งเรื่องความสุขและความทุกข์กับคน โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 3 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 2.2 ความสามารถที่จะบรรลุความสำเร็จตามความคาดหวัง (Expectation Achievement Congruence) หมายถึง ความรู้สึกพอใจ มั่นใจในความสามารถของตนเอง ที่ประสบความสำเร็จและมีชีวิตตามที่ตนคาดหวังไว้ โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 3 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 2.3 ความมั่นใจในการเผชิญปัญหา (Confidence in Coping) หมายถึง ความมั่นใจว่าสามารถจัดการกับปัญหา และสถานการณ์ที่คับขันและไม่ได้คาดฝันได้อย่างเหมาะสม โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 2.4 การควบคุมจิตใจตนเองไม่มีประสิทธิภาพ (Inadequate Mental Mastery) หมายถึง ความรู้สึกว่าคุณไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะควบคุมจิตใจ หรือไม่มีความสามารถที่จะจัดการกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งถือว่ารบกวนสมดุลทางจิตใจ (Well - being) โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ

องค์ประกอบที่ 3 คุณภาพของจิตใจ (Mental Quality) หมายถึง คุณลักษณะที่ดีงามของจิตใจในการดำเนินชีวิตอย่างเกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม แม้บางครั้งต้องเสียสละความสุขสบายหรือทรัพย์สินส่วนตัวบ้างก็ตาม โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ โดยองค์ประกอบนี้มีข้อคำถามจำนวน 14 ข้อ ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบย่อย 4 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบย่อยที่ 3.1 เมตตา กรุณา และ เสียสละ (Kindness and Altruism) หมายถึง ความต้องการให้ผู้อื่นมีความสุข และช่วยให้ผู้อื่นพ้นทุกข์สามารถเป็นผู้ให้ตั้งแต่การให้น้ำใจให้ความช่วยเหลือ เป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้ มีความเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวมหรือผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 6 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 3.2 การนับถือตนเอง (Self Esteem) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลนั้นที่มีต่อตนเอง ตั้งแต่ความรู้สึกต่อตนเองในทางบวกความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง นับถือตนเอง และมีความพึงพอใจในตนเอง โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 2 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 3.3 ความศรัทธา (Faith) หมายถึง สิ่งยึดเหนี่ยวสูงสุดในจิตใจที่ช่วยเหลือให้มีความเชื่อมั่นว่าเมื่อเกิดภาวะวิกฤตหรือยุ่งยากใจแล้ว สิ่งยึดเหนี่ยวทางจิตใจนี้จะช่วยให้ตนเองเข้มแข็ง มีกำลังใจดีขึ้น และมีศรัทธาในการทำมาดีช่วยให้มีทิศทางในการดำเนินชีวิตที่ดี โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 3 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 3.4 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และกระตือรือร้นในการดำเนินชีวิต (Creative Thinking and Enthusiasm) หมายถึง ความสามารถของบุคคลนั้นในการริเริ่มสิ่งใหม่ ๆ ในทางที่ดีเพื่อให้การดำเนินชีวิตประจำวันมีคุณค่า และความพยายามในการทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้เกิด

ความพึงพอใจต่อชีวิตมากยิ่งขึ้น โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 3 ข้อ

องค์ประกอบที่ 4 ปัจจัยสนับสนุน (Supporting Factors) หมายถึง ปัจจัยที่สนับสนุนให้บุคคลมีความสุข ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับคนในครอบครัว ชุมชน การประกอบอาชีพ รายได้ ศาสนา ความเชื่อของแต่ละบุคคล ตลอดจนสิ่งแวดล้อมและความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ โดยองค์ประกอบนี้มีข้อคำถามจำนวน 12 ข้อ ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบย่อย 4 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบย่อยที่ 4.1 การสนับสนุนทางสังคม (Social Support) หมายถึง ความรู้สึกปลอดภัย และความรู้สึกว่ามีเครือข่ายทางสังคมคอยช่วยเหลือ โดยจะให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมและสังคมที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือทั้งในยามปกติและยามคับขัน โดยเพื่อน ๆ หรือคนอื่น ๆ ในสังคม มีส่วนร่วมรับผิดชอบ และร่วมกันทำงานแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเพียงใด เมื่อบุคคลนั้นตกอยู่ในภาวะวิกฤต โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 2 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 4.2 การสนับสนุนจากครอบครัว (Family Support) หมายถึง ความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย และอบอุ่นที่ได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือจากครอบครัวและมีความผูกพันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยมุ่งเน้นเฉพาะกรณีผู้ถูกคุมความประพฤติที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 4.3 ความปลอดภัยในร่างกายและความมั่นคงในชีวิต (Physical Safety and Security) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวข้องกับความปลอดภัย และความปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ รวมถึงความปลอดภัยของทรัพย์สินต่าง ๆ ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 2 ข้อ

องค์ประกอบย่อยที่ 4.4 การดูแลสุขภาพและบริการทางสังคม : การให้บริการและคุณภาพของบริการ (Health and Social Care) หมายถึง การดูแลสุขภาพและบริการทางสังคมในระแวกใกล้เคียงตามมุมมองของบุคคล การให้บริการในเรื่องสุขภาพและบริการทางสังคมในมุมมองของแต่ละคนเป็นอย่างไร ในแง่ของคุณภาพและความพร้อมของบริการที่เคยได้รับหรือคาดหวังว่าจะได้รับ โดยรวมถึงอาสาสมัครช่วยเหลือชุมชน (องค์กรที่เกี่ยวกับศาสนา วัด ชุมชน มูลนิธิ) ในระหว่างการคุมประพฤติ มีข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นข้อคำถามเชิงบวก จำนวน 41 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 3, 4, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53 และข้อที่ 54

โดย	ตอบไม่เลย	ได้	0	คะแนน
	ตอบเล็กน้อย	ได้	1	คะแนน
	ตอบมาก	ได้	2	คะแนน
	ตอบมากที่สุด	ได้	3	คะแนน

กลุ่มที่ 2 เป็นข้อคำถามเชิงลบ จำนวน 13 ข้อ 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 25, 26, 27 และ ข้อที่ 28

โดย	ตอบไม่เลย	ได้	3	คะแนน
	ตอบเล็กน้อย	ได้	2	คะแนน
	ตอบมาก	ได้	1	คะแนน
	ตอบมากที่สุด	ได้	0	คะแนน

1.3 นำแบบวัดความสุขที่สร้างไปให้ประธานกรรมการและกรรมการควบคุม
วิทยานิพนธ์ตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไข

1.4 นำแบบวัดความสุขที่สร้าง เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวัดจำนวน 3 ท่าน
เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และตรวจสอบความสอดคล้องของภาษาที่ใช้กับนิยามศัพท์
เฉพาะ แล้วนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

1.5 นำแบบวัดความสุขที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับผู้ถูกคุม
ความประพฤติในฐานความผิดขบขันรบกวนเมตตา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

1.6 นำคะแนนจากแบบวัดความสุขที่ได้จากการทดลองใช้มาวิเคราะห์ด้วย
วิธีการสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของครอนบาคส์ (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยใช้โปรแกรม
สำเร็จรูปทางสถิติ ได้ข้อคำถามจำนวน 54 ข้อความ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามแนวทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น

2.1 ศึกษารายละเอียดวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับ การให้คำปรึกษารายบุคคลตาม
ทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น และแนวคิดเกี่ยวกับความสุข เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างและพัฒนา
โปรแกรมให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง และปัญหาที่ผู้วิจัยศึกษา

2.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น
โดยศึกษาจากรูปแบบการให้คำปรึกษาตามแนวทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น ของ สตีฟ เดอ เซเซอร์
และอินซู คิมเบิร์ก เพื่อให้สอดคล้องกับการศึกษาในครั้งนี้

2.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้นที่ผ่าน
การตรวจจากประธานกรรมการและกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิด้าน
การให้คำปรึกษาจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม แล้วนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงแก้ไข

2.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้นที่แก้ไขและปรับปรุงแล้วมาทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เพื่อพิจารณาความเหมาะสมทั้งในด้านภาษาที่ใช้ วิธีดำเนินการ และระยะเวลาในการให้คำปรึกษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

2.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้นที่ปรับปรุงแล้วไปใช้ในการวิจัย โดยกำหนดให้ผู้รับคำปรึกษารับบริการจำนวน 7 ครั้ง ใช้เวลาครั้งละประมาณ 45 นาที ในวันเวลาราชการ ณ สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดพระโขนง

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบ 2 กลุ่ม วัดก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผลการทดลอง ใช้แบบแผนการวิจัยเชิงทดลองสองตัวประกอบแบบวัดซ้ำหนึ่งตัวประกอบ (Two - factor Experiment with Repeated Measures on One Factor) (Winer, Brown, & Michels, 1991, p. 509) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงแบบแผนการทดลอง

	bi	bj	bq
a1	G1	G1	G1
a2	G2	G2	G2

โดยสัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลองมีความหมายดังนี้

a1	แทน	กลุ่มทดลอง
a2	แทน	กลุ่มควบคุม
bi	แทน	ระยะก่อนการทดลอง
bj	แทน	ระยะหลังการทดลอง
bq	แทน	ระยะติดตามผลการทดลอง
G1	แทน	จำนวนผู้ถูกคุมความประพฤติที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น
G2	แทน	จำนวนผู้ถูกคุมความประพฤติที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยทำหนังสือเพื่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูลการทดลอง จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงผู้อำนวยการสำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดพระโขนง เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยนำแบบวัดความสุขสำหรับไปทดลองใช้กับผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขี้นรณขณะเมาสุราจำนวน 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87

2. ขั้นตอนการทดลอง แบ่งเป็น 4 ระยะ

2.1 ระยะก่อนการทดลอง เริ่มตั้งแต่วันที่ 3 มีนาคม 2551 ถึงวันที่ 4 เมษายน 2551 โดยผู้วิจัยดำเนินการให้ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขี้นรณขณะเมาสุรา รายใหม่ ทำแบบวัดความสุข จากนั้นตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คัดเลือกผู้ถูกคุมความประพฤติที่มีคะแนนความสุขต่ำ ซึ่งหมายถึงมีความสุขน้อยกว่าคนทั่วไป และสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง โดยสอบถามความสมัครใจและให้ลงลายมือชื่อไว้ ได้จำนวน 30 คน

2.2 ระยะทดลอง เริ่มตั้งแต่วันที่ 8 เมษายน 2551 ถึงวันที่ 27 มิถุนายน 2552 โดยผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขี้นรณขณะเมาสุราที่สมัครใจ เข้าร่วมการทดลองจำนวน 30 คนแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คน และกลุ่มทดลองจำนวน 15 คน และให้กลุ่มทดลองได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามแนวทฤษฎีเน้นทางออก ระยะสั้นซึ่งผู้วิจัยกำหนดไว้ 7 ครั้ง ภายในระยะเวลา 7 สัปดาห์ ครั้งละ 45 นาที โดยใช้วันจันทร์ถึงวันศุกร์ในเวลาราชการ สำหรับกลุ่มควบคุมได้รับการให้คำปรึกษาจากพนักงานคุมประพฤติและวิธีการในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมความประพฤติ เช่น การอบรมการจับข้ออย่างปลอดภัย การอบรมธรรมะ และการเข้าร่วมกิจกรรมบริการสังคม หรือ สาธารณประโยชน์ โดยไม่ได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น

2.3 ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทุกคนทำแบบวัดความสุข หลังจากสิ้นสุดการทดลอง ในวันที่ 30 มิถุนายน 2551

2.4 ระยะติดตามผล หลังจากทีกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มทำแบบวัดหลังการทดลองเสร็จสิ้นไปเป็นระยะเวลา 15 วันในวันที่ 15 กรกฎาคม 2551 ผู้วิจัยดำเนินการให้กลุ่มตัวอย่างทั้งที่เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดความสุขฉบับเดิมอีกครั้ง เพื่อเป็นการติดตามผลหลังการทดลอง

3. นำข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาจัดเก็บและตรวจสอบความเรียบร้อย และนำข้อมูลไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษครั้งนี้ ได้แก่

1. การหาแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean)
2. การวัดการกระจาย โดยใช้ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่ของกลุ่มทดลองที่ได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามแนวทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น และกลุ่มควบคุมที่ได้รับวิธีการปกติของสำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดพระโขนง กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่มและหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated Measures Analysis of Variance: One Between - subjects Variable and One Within - subjects Variable) (Howell, 2007, pp. 449 - 460)